

ляны тѣ. Послѣ паднѣлъ и другій тѣ. Албанцы тѣ были тежко ранены, но тѣ были вече трима срѣщо едного. Радостенъ выкъ са издалъ изъ албанскія станъ, а горды тѣ Римляны не смѣяли повече да са надѣватъ. Тогази тутакси тѣртилъ да бѣга третій тѣ Горацій, необозсиленъ ёще ни съ една рана, и Кураціи тѣ са впуснѣли да го преслѣдватъ. Съ такъвзи начинъ той разъединилъ тройна та сила, — той добръ смѣтнѣлъ, че трима та ранены непріятели, които, споредъ раны тѣ си, не могли да тичатъ слѣдъ него сички тѣ наедно, сега за него нищо не значѣтъ. Като побѣгалъ не на голѣмо пространство, той са спрѣлъ, огледалъ са назадъ и видѣлъ, че Кураціи тѣ были далечъ единъ отъ други, че само единъ тичалъ подирѣ му на близо. На него нападнѣлъ Горацій съ ярость, зеклалъ го и са впуснѣлъ на вторыя. Оживѣла надежда та на Римляны тѣ; тѣ повдигнѣли радостенъ выкъ. И вторый тѣ Кураціи паднѣлъ; третій тѣ, тежко раненый, зель да бѣга, едвамъ що дѣхалъ, и него безъ трудъ побѣдилъ Римлянинъ тѣ. Тогази са впуснѣли къмъ него сички тѣ му спобойницы и началницы тѣ на войска та: пригрѣщали го и го здрависвали, като побѣдитель. А Албанцы тѣ са подчинили на власть та на Римляны тѣ.

Гордо са завръщалъ въ Римъ, въ глава на римска та войска, побѣдитель тѣ Горацій, като носялъ съ тѣржество обрѣженія та на трима та Кураціи. Въ врата та, срѣшнѣла са съ него сестра му, що была мѣнена за едного отъ Кураціи тѣ. Като видѣла, между трофеи тѣ на брата си, дреха та на своя женихъ, отъ нея сама та истѣкана, тя нависоко зарыдала, трошала си рѣцѣ тѣ, расплеа си косы тѣ и повтаряла име то на жениха си. Туй смутило свирѣпныя неинъ братъ; желны тѣ выкове, срѣдъ радостны тѣ въсклицанія, видѣли му са за престѣпны. Той жестоко укорявалъ сестра си, а най послѣ ъ проболь съ окървавеныя си мечъ. — „Иди при твоя либовникъ“ — думалъ той: „иди, недостойная, съ твоя та неумѣстна любовь! — ты си забравила братья та